

V případě, že je počet exemplářů zprávy na stanovišti podezřele nízký (nižší než 10 kopií), stanoviště bylo poškozeno nebo jej tým nemůže nalézt, ačkoli je o jeho správné poloze přesvědčen, je nutné o této skutečnosti informovat organizátory na uvedeném telefonním čísle, není-li důvodné předpokládat, že tak již učinil jiný tým.

Po covidové pauze se člověk těší na každý osobní kontakt. Zvlášť když jsme se se spolužáky neviděli tolik let. Dorazil jsem proto na místo srazu přesně na smlouvenou šestou hodinu. Samozřejmě jako první – chodit načas se asi pořád ještě nenosí. Naštěstí nečekám dlouho, čtvrt hodiny po mně do hospody ladně vplouvá Jana, pořád svůdná a okouzlující. Zvonivým hláskem si objednává jedno velké, klopí ho do sebe a už má v ruce další. Kam ona ty kalorie jenom dává. Z Yvetty naopak moc radost nemám. Taky nemusela chodit hned v půl sedmé, zvlášť když se mi s Janičkou tak hezky povídalo. Yvet si dává velké a přebírá otěže konverzace. Ještěže zároveň s ní přišel Zdeněk. Sice si hned na začátek poručil tuplák, ale než se zlije, bude se s ním dobře povídat.

Partnerům je účast na třídním srazu přirozeně zapovězena, ale u Petry s Davidem se nedá nic dělat, když jsou naši spolužáci oba. Mají na nás jen tři hodiny, pak jim skončí hlídání dětí. David si „zatím“ dává malé, Petra rovnou velké se slovy: „Kdy se zase dostanu mezi lidi?“ Jen to dopoví, poručí si další. V sedm se do lokálu vřítí Adam a hlásí, že si dá malé, protože neví, jestli mu ještě po roce bude pivo chutnat. Tenhle trik bychom mu nezbaštili, ani kdyby si vzápětí nedal velké. O patnáct minut později si objednává potřetí – tentokrát rovnou tuplák se Zdeňkem. Když zabláznou právě přišedší Olga s Tomášem, známí třídní píči, začínají také s tupláky. Vtom si Jana vzpomene, že má zapnutou pračku a musí pověsit cejchy, takže exuje tuplák a v půl je pryč. Ach jo.

Dvacet minut před osmou přichází kronikářka Nora. Posilněna prvním pivem vytahuje různé zápisky, fotky a další artefakty našeho ztraceného mládí. Taky oznamuje, že v třídním fondu kdysi zbylo čtyři padesát, takže to dnes rozjedem. Bohužel se k ní přidávají „kronikáři“ rodičové (tedy s fotkami, ne penězi), rozplývajíce se nad desítkami, ba stovkami momentek svých ratolestí, všech jako přes kopírák. V osm dorazivší Václav naštěstí vrací skomírající konverzaci do starých kolejí. S první pěnou na vousech začíná zvukným hlasem vzpomínat na pikantní školní historky. Vzápětí si dává druhé pivo a s novým půllitrem se k němu připojují všichni kromě mě, Yvet a Davida. A vlastně taky kromě Zdeňka a Adama, kteří machrují a objednávají si opět tupláky. Dáváme k dobru příběhy vtipné i trapné, veselí se stává bujarým a zanedlouho se předcházející runda opakuje.

Co ti lidi na tom chlastání vidí. To se opravdu musí zlít, aby se dobře bavili? Třeba Zdeněk: jak jsem předpokládal, přepálil start, uvadl a tiše dumá nad větrajícím půllitrem. Adam tak musí hledat nové parťáky pro tuplakovou jízdu. Nachází je v Olze, Petře a Tomášovi; Václav se nenechá zviklat a pokračuje novou objednávkou ve standardní míře. Adam neváhá a znovu tupluje – ten musel během lockdownu secsakra trénovat. O zábavě na úrovni už nemůže být ani řeč. To pozná hned i Karel, který se při pohledu na osazenstvo rozhodne, že mu udělá nejlíp, když si dnes večer dá jedenáct kousků. Dřív než v devět se sem kvůli práci nedostal, ale teď to hodlá rozjet. Současně s ním přišel také Igor. Za jeho tuplákem samozřejmě nemůže zůstat pozadu Adam. Václav je opět věrný půllitru. Uplyne sotva čtvrt hodina a Olga dopíjející půllitr kvapně odchází s Tomášem, na cestu si poručí jedno malé do kelímku. Těžko říct, zda za jejich unáhleným zmizením stály vzájemné sympatie nebo antipatie k nově přišedším. David začíná být nervózní, ale Petra si na odchod dává jedno malé. Ťukne si s Václavem, který dostal další pivo, hodí do sebe obsah sklínky a dobíhá manžela mizícího ze dveří.

V půl desáté do ochabující zábavy vstupuje hvězda největší. Linda, toho času velvyslankyně v Portugalsku, následovaná obdivovatelkami Evou, Sárrou a Uršulou, sobě a své suitě objednává po jednom malém. Adamovi, který se během půlhodiny chystá odejít, věnuje tupláčka na rozloučenou, ani Nora nepohrdne pivem na Lindin účet. Václav se nestačí divit a preventivně si také objednává, raději však za své. Linda se se všemi srdečně zdraví, ohodnotí míru zábavy, poručí si (i své suitě) další malé, po dvaceti minutách se se všemi srdečně loučí a s výmluvou na diplomatický dýchánek nás opouští. Ve dveřích se s ní míjí Michal, který nám s tuplákem v ruce zazlívá, že jsme nevyzvěděli, na kterou ambasádu Linda mířila. Igor souhlasně přikyvuje a tupluje též. Sára, která z něj nemůže spustit oči, ho následuje. Kronikářka Nora nad pátým pivem pro sebe smutně konstatuje, že už tu o její pečlivě vedené záznamy není zájem, a deset minut po desáté se po anglicku vytrácí.

Michal je vůbec případ. Chtěl přijít včas, a vlastně přišel, akorát do jiné hospody. Ze slušnosti tam chvíli zůstal, popil a vydal se dál, ale zase netrefil. Podobně se mu to stávalo už na střední, kdy se často nedokázal trefit do správné učebny. Hlavně že nás nakonec našel a že se máme čemu smát. Cítíce blížící se zavíračku, si Eva objednává dvě piva naráz, Uršula realisticky jen jedno a Sára dokonce jen malé. Eva ovšem vypila svou závěrečnou dávku s takovou chutí, že se jí neudělalo volno. Podepřená z každé strany jednou ze svých souputnic vrávorá v půl jedenácté domů. Sára hází smutné pohledy na Igora, který však nedbá a připíjí si na jejich zdraví znovu tuplákem. Michal s dalším tuplákem v ruce stále ještě barvitě líčí svou hospodskou anabázi. Václav si při jeho zmateném vyprávění stihl dát čtyři velká, zatímco zvadlý Zdeněk už jenom jedno, poslední.

Když od vrchního zazní výzva k poslední objednávce, Igor dopíjí velké pivo a dává si malé, které v něm ale rychle mizí. K jeho další trojce se proto s velkým pivem přidávají Michal a Václav. V půl dvanácté jede Václavovi, Yvet a Zdeňkovi tramvaj, takže se rychle loučí. Václav si odnáší malé pivo v kelímku a Yvetta jako trofej bezbranného zmatkáře Michala – mrcha jedna. Dál už se toho mnoho neudálo. Igor přemluvil vrchního, aby mu natočil ještě jedno malé, a s Karlem se taky zvedají: „Rudolfe, pojď s náma, stejně tě odsud o půlnoci vyhodí.“ Víím to, ale ještě si tady v klidu tu čtvrt hodinku posedím a utřídím si čerstvé zážitky. Při placení trochu nadzvednu obočí. Přestože jsem měl za celý večer jen dvě malá piva, platím něco přes tisícovku. No jo, kamarádi. Nebo že by už sklerotici? Ale co, za tu srandu to určitě stálo. Škoda jen, že Janička nevydržela až do konce.